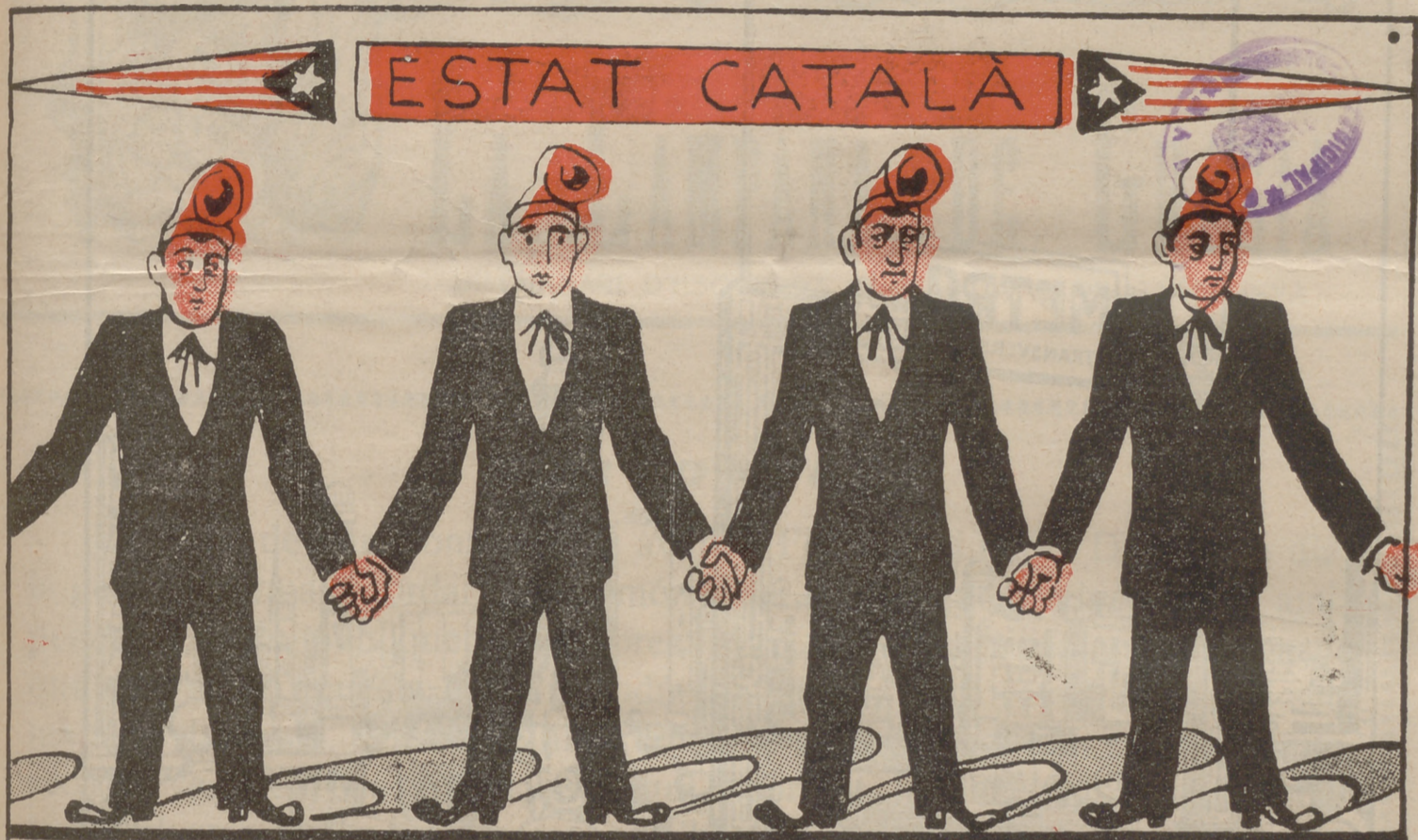

LA CAMPANA DE GRACIA

El futur de Catalunya

A dalt:— Les Joventuts d'Esquerra.
A baix:— Les Seneciuts de Dreta:

F. C. Metropolità de Barcelona, S. A.

(TRANSVERSAL)

JA ESTA INAUGURADA L'ESTACIÓ DE MARINA

Escala mecànica

De PLAÇA ESPANYA a la MONUMENTAL, 20 cèntims

De BORDETA (Hospitalet) a MARINA (Sant Martí) quinze minuts

RAPIDESA -- COMODITAT -- ECONOMIA -- **METRO TRANSVERSAL**

LA CAMPANA DE GRACIA

SETMANARI D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

EDITORIAL

La ciutat de Barcelona celebra avui la Festa del Llibre. Durant un dia, la gent tornarà a recordar que al món hi ha homes que escriuen i que, amb penes i treballs, publiquen llurs obres. Però ens resta la temença de pensar que després d'aquesta diada la indústria bibliogràfica catalana torni al seu marasme habitual. Diuen que hi ha crisi. No sabem si aquesta crisi és només econòmica. Molt ens temem que sigui, sobretot, intel·lectual. D'una banda, tenim el gros públic que encara no s'ha mogut dels autors i les obres del segle dinou. D'altra banda, tenim els joves autors actuals que ja han produït i produeixen una literatura normalment intel·ligent, però als quals no ha arribat encara l'interès i la comprensió del gros públic. Una gran part de la fallida del negoci editorial català ve d'això. I ara ens trobem, al cap de dos anys de República, que el nostre editorialisme és practicament nul. Les obres xarones del segle passat, sobretot si són de poc preu, encara es venen. Les modernes obres intel·ligents, sobretot si són d'autors de veritable solvència, tenen un mercat reduït o nul. Heus ací un desequilibri que ha de preocupar profundament el Govern de Catalunya, i al qual cal aportar tot seguit una solució, lenta però segura. El problema, fonamentalment, és d'escola primària. Ja ho sabem. Però és, també, d'editorialisme oficialment organitzat. Desitgem que avui, Festa del Llibre, es venguin molts exemplars de llibres catalans. Però desitgem encara més que els polítics es preocupin de resoldre la qüestió angoixosa de la crisi editorial. Les obres inèdites s'amunteguen als calaixos de les taules dels autors. I això crea cansanci. Procurem que la literatura deixi d'ésser una víctima propiciatòria de la política!

Després del 14 d'Abril

La manifestació del 14 d'abril demostrà la força de l'Esquerra. Organitzà la desfilada cívica sense que cap altre element polític l'ajudés, excepte algun petit nucli, al qual hem d'agrair més la solidaritat que el nombre.

De fet eren homes de l'Esquerra els que divendres passejaren pels carrers de Barcelona i regolfaven per final a la Plaça de la República per a celebrar la diada gloriosa.

Algú voldrà contradir-ho esmentant la cooperació dels rabassaires. Però, és que els rabassaires no són d'esquerra per presència i dret propi? Els seus crits victorejaven els nostres homes i les seves banderes roges i verdes eren encapsalades amb la bandera catalana.

Avui qui té un plet de justícia social sense solució encara del temps de la Monarquia i s'empara amb la bandera barrada sense dubtar ha d'arredosar-se en el nostre Partit. Més ençà

trobarà consells de prudència i resignació i textos vells que s'oposaran a les seves demandes. Més enllà, inflament doctrinari, sense aplicació pràctica ni sentit de la nostra realitat.

I no és que l'Esquerra cridi els dolorits per a augmentar els adeptes sigui com sigui. El Partit ja no està en l'oposició governamental i les seves crides comporten una responsabilitat i un compromís. No pot proposar aliança amb qui no pugui atendre les seves condicions. Ni tampoc pot demanar ajut a qui no porti una solvència social en el sentit d'ésser realitzables les seves esperances. L'Esquerra extremista no sap veure la realitat catalana que guia les nostres accions, pensa que tot el que diu és pacte de llei immediata i no pot comprometre's en més coses de les que pugui complir.

Però si les seves paraules són codificables necessita que s'aboqui vers

elles la Catalunya que ha abatut el sofriment per un tort social que no solucionaven els Governos anteriors perquè els mancava voluntat i esperit generós. Cal que en aquesta hora decisiva el nostre poble afilleri els greuges rebuts en tot temps i dels quals les ferides són vives i colpidores. Un Govern ni una Revolució no poden portar la felicitat als ciutadans perquè la felicitat és cosa espiritual, però sí pot portar-los el benestar i afanar-los de dolors d'origen econòmic o social que els enquimeraven.

Els nostres adversaris no han comprès encara la nostra posició política; no poden veure ben bé el que representem nosaltres a Catalunya. Qui ens apedrega des del camp republicà o qui ho fa des del camp catalanista refusa la nostra realitat revolucionària. Uns i altres hipòcritament es tapen amb doctrines de formulari i omplen de fullaraca literària les seves disquisicions i arguments.

L'Esquerra és la pàtria catalana que s'ha dressat per reivindicacions integrals. No són solament les llibertats d'un poble sinó de cada home d'aquest poble i dels nuclis que es concentren entorn d'un desori a esmenar i destrien i proposen una solució que significa un nou ordre. L'Esquerra és Catalunya que reivindica els seus drets però els reivindica per a conhort i deslliurança dels catalans.

I això és el que els adversaris no entenen. Sense Catalunya presentaven el plet liberal o democràtic els uns; sense catalans el plet patriòtic els altres. A les nostres mans el catalanisme i el republicanisme han agafat un to d'humanitat. D'humanitat sense petulància ni inflor, amb minúscula, però amb tebior, i la cordialitat de l'home que fins ara es desesperava per un excés d'impietat o per l'amor estereotipat i d'encàrrec.

I per això cridem prop nostre i adalerats hi venen els homes i grups frisos de la nostra terra. I per això també escollim per representants i directius els que entre ells han destacat, però, més que tot, els que entre ells han treballat i saben les seves triflques i han après el mitjà de lluir-les. Perquè per a nosaltres, homes d'Esquerra, tant són Catalunya els nostres poetes i els nostres literats, artistes i científics que l'han reviscolat amb una cultura, com els nostres obrers i els nostres pagesos que han sofert dins el seu clos penes i dolors que comportaven la crueltat dels homes, i creiem que la seva grandesa no es troba solament en augmentar l'aportació cultural i ésser dins del món civilitzat un poble savi, sinó també, i potser més que tot, solucionar plets de dolor col·lectiu i ésser un poble just.

J. AIGUADER I MIRÓ

COMPREU

J. AIGUADER

- «La lleialtat a l'època»
- «Catalunya i la Revolució»
- «Amb Catalunya i per Catalunya»
- «Elogi dels Metges i de la Medicina»

A. ESCLASANS

- «Primer llibre del sistema»
- «Ritmes» (quatre volums)
- «Víctor o la rosa dels vents»
- «Històries de la carn i de la sang»

LL. CAPDEVILA

- «Barcelona, cor de Catalunya»
- «Per la Justícia i per la Llibertat»
- «Memòries d'un llit de matrimoni»
- «Venus i els bàrbars»

S. PERARNAU

- «La rel»
- «Cuques de llum»

INTENCIONS

La reacció ciutadana

S'ha parlat aquests dies, de reacció ciutadana. Se'n ha parlat amb motiu dels atracaments que sovintegen d'una manera alarmant. Se'n ha parlat amb motiu d'aquest atracaments que, més d'una vegada, ha costat sang.

Barcelona sembla retornar a la vil·lesa, a l'abjecció dels temps de Martínez Anido i Arlegui. Barcelona torna a caure en mans dels pistolers, dels professionals del crim, a Barcelona la vida del ciutadà torna a estar en perill: com en temps de Martínez Anido i Arlegui.

Amb una sola diferència: que ara la policia no col·labora en el crim.

Els atracaments, però, es repeteixen. Alguns d'ells costen sang. Barcelona és assil de tota mena d'indesitjables, de tot el detritus de la delinqüència internacional. I la premsa i les autoritats llencen al carrer el mot d'ordre: «reacció ciutadana».

Sempre, en moments i situacions semblants, la premsa i les autoritats han llençat les mateixes paraules: cal que la gent no es deixi abatre, es precis que hom sàpiga sobreposar-se a la situació, és necessària una reacció ciutadana, etc., etc.

Cal també, però, que la gent sàpiga com reacciona. Cal també, però, que la reacció sigui controlada pel seny.

Com exemple...

Carrer d'Aribau, carrer de Concell de Cent. Quarts de vuit. Les vuit del matí. Primeres modistes, primers dependents d'escriptori. Primeres botigues obertes. Entre elles una de llegums cuits.

I un noi, un pobre noi de disset a vint anys. Pàl·lid, mal vestit, amb ulls de febre, amb una mirada dolorosa, amb cara de no haver dormit o d'haver dormit poc i malament: en un portal, a terra, damunt d'un banc.

Aquest noi, aquest pobre noi, demana caritat. No sé si la demana «per amor de Déu». Sé que la majoria dels que es diuen cristians deuen llançar-li, en passar indiferents un fred «Déu l'empari». Sabent com saben que Déu te les mans clavades a la creu i no pot ajudar els pobres.

Jo no crec que una almoïna de deu

cèntims pugui resoldre el problema de tots aquests pobres que allarguen la mà al meu pas. Però crec també que deu cèntims, o deu vegades deu cèntims, no són res. I crec que a vegades eviten que un vell, una dona o un infant morin de fam entre el luxe insolent de la gent catòlica, apostòlica... i inmisericorde. Per tant, crec que val més donar els deu cèntims, o els que siguin, com més millor. El que em sembla indigne i vergonyós és deixar buida la mà del pobre.

Aquest minyó no és un professional de la mendicitat. Es veu que li és difícil demanar caritat. Però té fam, i ha de demanar-ne. I es detura, amb un gest indecís, tímid, davant la botiga de llegums cuits, en l'interior de la qual trasteja una dona.

Jo no sé que ha dit aquesta dona al pobre minyó que demanava caritat. Sé, però, que li ha negat la caritat que ell demanava. I sé que era lliure de fer això; era lliure del seu moneder, del seu grapat de cèntims. Però sé també que hi han maneres de negar la caritat, —maneres més o menys pietoses, més o menys correctes, perquè els pobres també son dignes de correcció—enca-

ra que crec que el millor és no negar-la.

El pobre minyó, llavors, creient no ésser vist, i no podent dominar l'impuls, ha agafat d'un gibrell un grapat de mongetes cuites. Però la propietat és sagrada, senyors! I ho és el comerç... encara que mantes vegades les balances no extinguin prou afines.

La dona s'ha llançat contra el pobre, l'ha bufetejat, l'ha tirat a terra. Ell ha volgut fugir, però la debilitat no li permetia córrer. «Es un lladre!» cridava la gent.

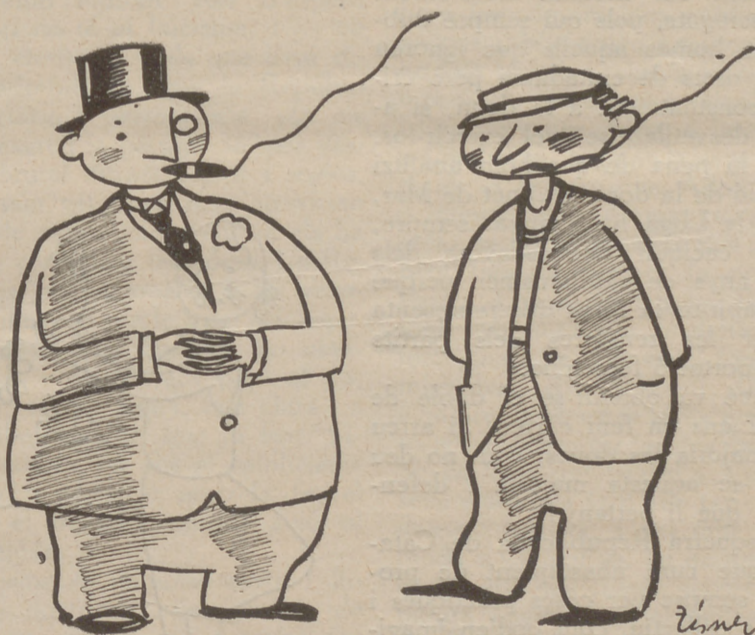
I el pobre minyó, el lladre d'un grapat de mongetes cuites, plorava mentre se l'enduien detingut uns policies.

La gent, comentant el fet, s'ha quedat molt tranquil·la, segura d'haver complert el seu deure. La dona dels llegums devia passar als ulls de les altres dones com una heroïna o poc menys.

Algú dirà: És la reacció ciutadana.

Jo, però, crec que és una altra cosa

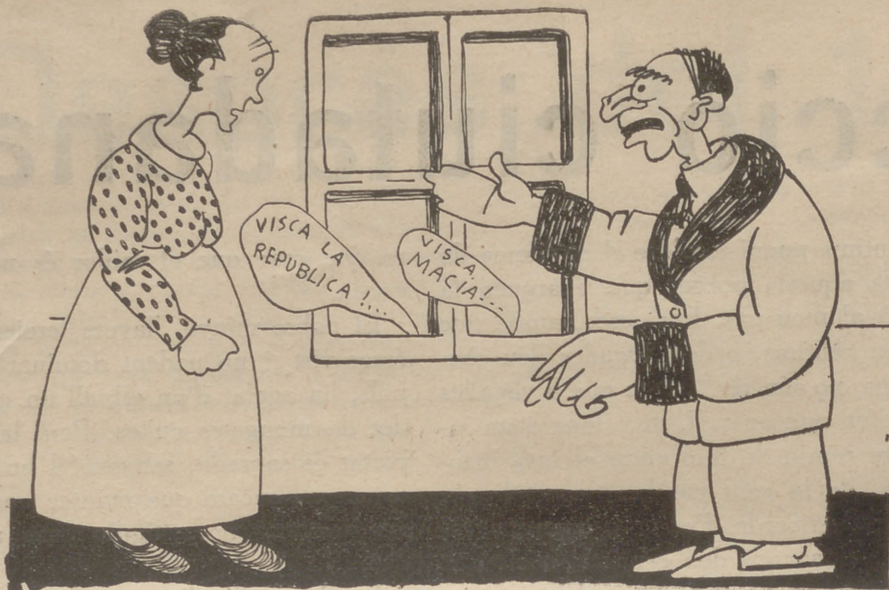
LLUÍS CAPDEVILA

Després de la manifestació

—Què en farem dels rabassaires?

—Val més preguntar què faràn el rabassaires de nosaltres!...

- Què són aquests crits *subversius*?
 —Són els de la rabassa morta...
 —Déu meu! Si arriba a ésser viva!

Crònica femenina

Diuenge passat, per primera vegada en la història política de Catalunya, la dona va exercir el dret de sufragi a Canet de Mar.

La voluntat popular s'ha manifestat d'una manera completa. Abans, en qüestió de tant interès per la dona com és la construcció d'un mercat, o bé no s'hauria preguntat res a ningú i al creure-ho indispensable s'hauria construït o altrament d'això tan sols n'haurien interessat l'opinió masculina.

Ja hem guanyat quelcom.

En aquest punt, per tant, la dona ha dit la seva paraula.

Interessa que el resultat d'aquest referèndum sia meditat abastament pels descreguts, pels qui sempre dubten, pels homes aquells que ignoren els seus drets de ciutadania però critiquen constantment a la dona, si aquesta, desvetllant-se, vol exercir-los.

Val la pena de que hom analitzi l'actuació de la dona a Canet de Mar, lloc on la Lliga ha guanyat sempre, baluard caciquil dels senyors dels «trenta anys de catalanisme» perquè pugui capir-se la força que representa engroixir les rengleres dels partits amb l'aportació femenina.

Gairebé va obtenir-se el doble de vots... I ens en fem càrrec. Si arreu tenen majoria les dones, com no deu agrupar-se aquesta majoria i defensar allò que li pertany!

L'Esquerra Republicana de Catalunya que cura abastament de propugnar sempre per coses pràctiques i d'interès col·lectiu, com podien imaginar-se, ni per un instant, que la dona referendès contra d'ella mateixa!

En aquestes mateixes columnes, mantes vegades hem dit que la dona respondrà d'una manera enèrgica

quan es tracti de realitzar un acte de ciutadania en el que pugui amb la seva voluntat determinar una millora social o bé un avenç en qualque aspecte progressiu. I no ens havem enganyat.

Què se li'n dona a la dona moltes vegades la «politiqueta» asquerosa i ridícula del casinet de baix contra del cafè de dalt, si seguint així, tan sols mantindria els caciquismes i els estancaments, no oblidant que ella en seria la més perjudicada?

La dona sap que l'Esquerra Repu-

blicana de Catalunya és un Partit de força, Que donant la seva voluntat a l'Esquerra tan sols seguirà els dictats dels seus sentiments puix que veurà complerts els seus anhels.

Canet de Mar és tot un símptoma.

Les dones han dit el que volien fent ús de la seva ciutadania.

Els qui divendres passat dubtaven de la dona, el diumenge tenien la rèplica.

Per què no anaven més dones a la Manifestació?

Nosaltres ens atreviríem a dir, perquè els homes no varen voler; que a l'hora que els homes no les retingueren a casa, elles ja es mostraren tal com han estat sempre les dones a Catalunya, assenyades, precavudes, liberals i conscients.

Diuenge vinent, les dones d'Espanya també es mostraran, i veurem qui guanya.

La dona està molt més capacitada políticament, que l'home, puix que sempre obeeix l'impuls intuïtiu, i l'home calcula fredament i amb egoisme.

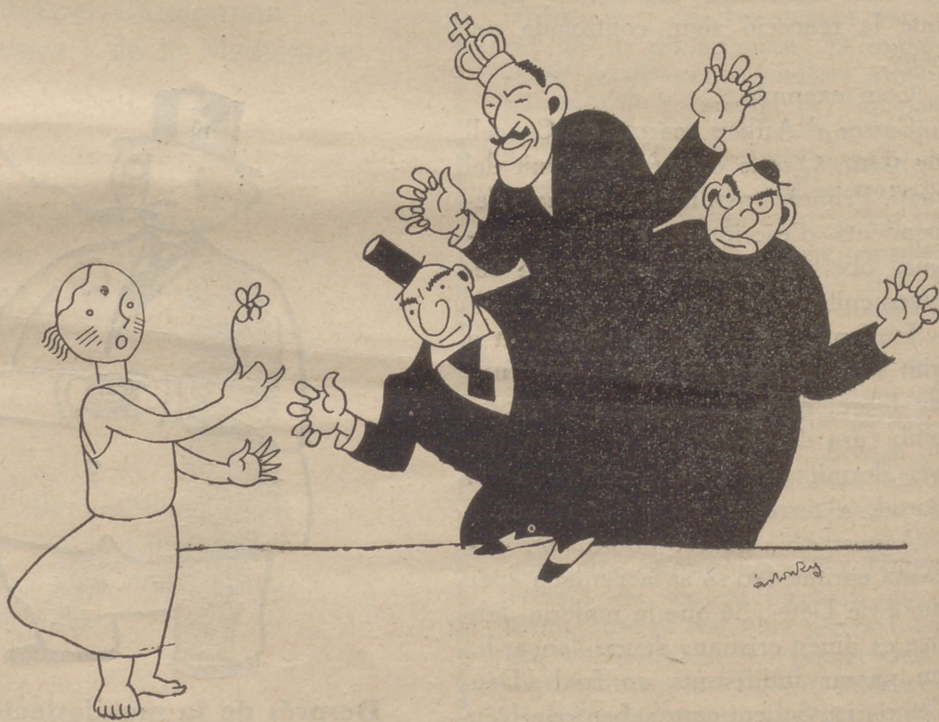
Veurem si sofrirà l'equívoc; l'home arrepenint-se, i planyent-se continuament, o nosaltres les dones agosarades i audacioses que tenim posada tota la nostra fe i el nostre entusiasme en el poble, i per tant en els ideals d'Esquerra.

De moment ja hem guanyat en la primera prova. Veurem com es comportaran en la lluita decisiva.

M.ª TERESA GIBERT

LLEGIU CADA DIA

“La Humanitat”

Dos anys

La República Catalana: «Endarrera aquesta gent tan ufana i tan superba!...»

Pregunta i resposta

—On era la Lliga el 14 d'abril?
—A la punta del peu dels rabassaires!

Veuen la palla a l'ull d'altri...

«La Veu de Catalunya» i els altres diaris més o menys declaradament de Dreta van plens aquests dies de comentaris falaguers i molt significatius enfront dels procediments que segueix a Alemanya el nou canceller Adolf Hitler per tal d'aconseguir que a les Corporacions públiques del Reich els seus apassionats partidaris monopolitzin, com més aviat millor, tota la representació del país. Hitler i els seus nazis identifiquen l'estat i la nació, convertint-les en una presa de llur partit, i per fer-ho al·leguen la necessitat de nacionalitzar els instruments de govern per a salvar la pàtria. A nosaltres això no ens ve de nou. Anys endarrera, Prat de la Riba, Cambó, i els homes de la Lliga, ja ho havien intentat a la difunta Mancomunitat. Per això no és d'estranyar que els regionalistes actuals es sentin identificats amb els procediments i el lèxic dels hitlerians que tant d'escàndol produeixen en les persones republicanes, liberals i sensates. S'anuncien eleccions municipals per al 30 d'abril propi-vent. Convé que tots els catalans es disposin a votar com un sol home l'Esquerra Republicana de Catalunya. Som enemics acèrrims de tota mena de feixismes, i molt més quan aquestes tendències feixistes són les menyspreables escorrialles de la política de Prat de la Riba i de la Lliga Catalana, que avui ja no diu res als catalanistes de la República. El nostre partit fou elegit en els comicis plebiscitaris del 12 d'abril de 1931, que el dia 14 portà la República Catalana. Durant dos anys els nostres regidors i diputats han actuat eficaçment dins el nou règim, sempre en defensa de les més pures essències liberals. Procurant republicanitzar tothora les corporacions públiques, però no pas a la manera nacionalista, com ho feia la Lliga, sinó a la manera democràtica i netament catalanesca. Si la Lliga governés, faria o intentaria fer a Catalunya, seguint la seva trista tradició, el mateix que Adolf Hitler fa o intenta fer a Alemanya, per tal de crear un ordre de coses nou que no sabem pas on portarà la política del Reich. Ens repugnen les Dictadures, molt més quan són de dretes. Per obtenir finalitats, que en el fons són ben migrades, «La Veu de Catalunya» s'habitua a veure la palla en l'ull d'altri sense descobrir la biga en l'ull propi. El lèxic que usa «La Veu» en els seus editorials és d'allò tan arrossegadament feixista, i per tant passat de moda a Catalunya, on durant set anys de misèria ens calgué suportar la Dictadura analfabeta del pallasso Primo de Rivera. Aquest feixisme, rígida-ment d'oposició, s'ha manifestat amb l'afer del Liceu i amb el de l'Aeroport. El poble té la paraula!

Laïcisme

Fa dos anys que tenim República, però ens manca una educació republicana.

En les viles i pobles petits, especialment, encara domina, en molts aspectes, l'esperit caduc.

Seguint algunes comarques catalanes hem pogut constatar el fervor republicà de la nostra terra i l'entusiasme espontani pel nou règim. Però, encara us trobeu molt sovint amb el pagès ofegat d'esperit pairalesc i ridícul, fet malbé per l'estola, la sotana i el confessionari, que no pot pair el laïcisme, sobretot, en matèria d'ensenyament.

Això, tan natural, tan racional, tan lògic i tan humà que l'ensenyança no ha d'ésser confessional, no ho poden arribar a entendre certes mentalitats embrutides per l'esperit sagristanes. No poden comprendre que el jueu pot ensenyar doctrina judaica en la Sinagoga, però res més que doctrina judaica; el protestant, doctrina evangèlica i res més; el musulmà — si n'hi hagués — doctrina musulmana en la seva mesquita, i el catòlic, doctrina catòlica al temple, i res més que doctrina catòlica. Les humanitats han d'ensenyar-les els mestres, i els mestres no poden ensenyar res més que humanitats, i s'ha de guardar ben bé d'ensenyar religió de cap mena.

Això—repetim-ho—tan lògic, tan humà, tan natural, tan racional, no poden pair-ho. El laïcisme encara no és comprès per molts.

Cal dir-ho: els sacerdots, propagadors eternals de la mentida, enreden les gents fent-los creure que són perseguits per la República. Això no és

veritat. La República no persegueix cap religió, sinó que les posa a ratlla, que feia massa segles que n'eren fora i feien de les seves a tort i a dret. Res de persecució, però, res d'imbuir la intel·ligència dels infants d'esperit confessional de cap classe. L'infant és com un arbre. Cal que pugui dret. Quan sigui gran que es decanti pel cantó que millor li sembli. Però, no hi ha dret que, des de menut, el decantin a un cantó determinat.

El laïcisme és plenament humà, racional, ple de lògica i, sobretot, respectuós amb tothom. Res d'esperit persecutori no té el laïcisme, i — oh paradoxa eterna! — els que avui diuen, baladrerament, que la República és sectària i persecutòria, són els que han exercit la persecució més ves-sànica i brutal durant segles i segles. Si tinguessin vergonya no s'atrevirien a parlar de persecució. Sempre els ha plagut de complicar les coses. La República és revolucionària i les revolucions, filles del poble i del seu esperit simplista, simplifiquen i no compliquen. A nosaltres ens plau al pa, pa; al vi, vi; i l'aigua, ben clara: a ells, l'embolicament, que fa fort. Fixeu-vos, només, en què el catolicisme sempre s'ha emparat amb la fe, el misteri i el miracle, perquè això ni Déu ho entén.

El laïcisme és respecte mutu i llibertat de doctrines; és igualtat de creències per estranyes i estrafalàries que semblin o que siguin.

Cal que ho sàpiga tothom, àdhuc els que no tenen ganes de saber-ho.

SALVADOR PERARNAU

J. RODES I GUART.

J O V E N T U T S

En el meu «Segon llibre del sistema», que ara estic escrivint, plantejo cruament la tragèdia intel·lectual de les joventuts catalanes. Si algú ens pregunta on va la joventut actual, li respondrem, sense ànim de fer ironia, que la actual joventut no va enlloc. El tema de les joventuts a estat tractat, del 14 d'abril de 1931 ençà, per diversos escriptors. De la crítica de tots ells en treiem la afirmació concreta d'una total manca de joventuts catalanes. No tinc encara trenta-vuit anys, i recordo ja diversos processos, truncats per solucions de continuïtat, en les formacions intel·lectuals catalanes. Però després de cada depressió, els joves havien respost sempre. Després de l'«Oda a la pàtria» d'Aribau, el silenci prolongat tingué per conseqüència l'aparició del jove Rubió i Ors, que amb la seva obra determinava un extens esclat de joventuts entusiastes, fins a suscitar la grandesa de Verdaguer. Tota una vasta multiplicitat de camins s'obrien darrera d'ell, i més tard s'unien en feix de concreció quan apareixia la joventut agitada de Maragall. Ja no cal esmentar la força trepidant, rica en conseqüències polítiques i intel·lectuals, de la generació Prat de la Riba, marcada profundament amb l'arbitrarisme noucentista de Xenius. De l'impressionisme a l'expressionisme, la nostra vida del quart de segle ha respost sempre concretament, fornint cada any un nucli d'estudiants, joventut més o menys nostra, que empenyia la fortitud i l'eficàcia de l'obra gegantina de la Revolució catalanista. Però vingué la Dictadura monàrquica, i la fallida fou total. Els set anys d'opressió destruïren tota la joventut, que d'aleshores ençà camina sense brúixola. Crec que és aquesta, i no cap altra, la causa de la total depressió d'avui. Quan els vells catalanistes se'n lamenten de la manca absoluta d'una generació intel·lectualment preparada, no sabem fer més que respondre lamentant al nostre torn el desordre complet que la Dictadura produí damunt les joventuts en formació. La generació Macià, que és la futura generació republicana, pot i deu suscitar una joventut ja normal. Però portarà al seu damunt el feix d'aquells set anys estèrils en absolut, pel que fa a les possibilitats de producció dels nostres joves. Els noms i les obres que encara es saben avui, provenen de formacions anteriors als set anys de la Dictadura. Per tant, no té res d'estrany l'actual crisi del llibre i el descens evidentíssim en les activitats intel·lectuals que avui tots deplorem.

Jo pensava en tot això, el dia 14 d'Abril, mentre contemplava el pas de la gran manifestació cívica per la Plaça de la República, des del balcó de la Casa de la Ciutat. En aquell mateix racer civil, davant els dos edificis oficials, les multituds s'han reunit i han

passat, en anys i en segles, movent-se i agitant-se per colors, banderes i ideologies diverses, sovint antagòniques. Però la vida de Barcelona no s'ha deturat mai. El temps, que tot ho transforma i agrisa, ha lliurat a cada nova generació la tasca feta per les generacions anteriors. I una nova joventut ha recollit la victòria o el fracàs de la generació anterior. Però aquell dia un optimisme claríssim ens ani-

mava. Car si abans, en les manifestacions cíviques hi descobríem sempre l'amenaça de quelcom que ens era hostil i àdhuc plenament enemic, ara hi veiem una transformació ben nostra, i un to de novetat inèdit, diametralment oposat a la manera d'ésser d'abans. El pas de les Joventuts d'Esquerra «Estat Català», donava la sensació d'una força jove, però ben nostra, que només cal organitzar, enrobustir i desenvolupar. L'entusiasme del Grup Femení d'Esquerra demostrava ja l'existència d'un nucli de dones incorporades a les inquietuds patriòtiques de Catalunya amb un sentit democràtic i federal que fins ara ens era totalment inconegut en les dones catalanes. I la marxa formidable dels rabassaires de Catalunya damunt Barcelona, milers de camperols amb centenars de banderes vermelles i verdes, ens descobrien per primera vegada l'existència d'una altra força verge i poderosa, incorporada al sentiment republicà actiu per la virtut voluntariosa de la nova política catalana. Durant anys i anys, els anomenats polítics de dreta ens han disfressat amplex sectors de catalanitat superbament inèdita. No he trobat cap amic, aquests dies, que no m'hi hagi parlat amb joiosa sorpresa d'aquest descobriment insospitat. Les legions de rabassaires vingudes a Barcelona el 14 d'Abril, per rètre homenatge al President Macià, en l'acte cívic de la manifestació, han estat la nota de la setmana política dels catalans.

I ens preguntem: són aquests els

elements d'una nova joventut incorporada a les inquietuds patriòtiques, nucli fonamental de la generació Macià? Però aleshores, els joves intel·lectuals nous on serien? Que no se'n parli de promocions universitàries, car no ens entendriem. Jo he predicat sempre l'anti-universitarisme, perquè sé com ha viscut i com viu encara la Universitat de Barcelona. Si ella ha d'ésser el fogar de les noves joventuts intel·lectuals, potser val més que ens posem a riure. Sabem tot el que s'ha renovat i constituït en ella, del 14 d'abril de 1931 ençà. Però també sabem que la Universitat de Barcelona segueix essent el fogar de pedants de sempre. Jo no sóc un enemic sistemàtic de l'universitarisme, car això seria absurd. L'universitarisme és bo... quan és bo. Però a casa nostra, segueix essent dolent. I, en la pràctica, vivim avui igual com sempre. S'ha dit i repetit que tot allò que a Barcelona val quelcom intel·lectualment, s'ha format i subsisteix fora de l'Universitat, i sovint enfront o contra ella. No veig pas que les coses hagin canviat gaire. I per aquest costat, la formació dels cors a l'esperança i a l'optimisme.

Vivim dos anys d'ebullició política. Si llegim les històries dels grans moviments polítics estrangers, veurem que les tropes de reserva figuren sempre entre les joventuts intel·lectuals. Sense elles, no hi ha renovació possible. On són a casa nostra? La Dictadura ens lliurà set generacions analfabetes, com set feixos de desferres inservibles. Entre la generació Prat de la Riba i la generació Macià, per tant, s'ha produït una solució de continuïtat profundíssima, que serà ben difícil de salvar.

La ciutat de Barcelona celebra avui la Festa del Llibre. Com cada any, voldriem que es venguessin forces exemplars. La diada d'avui ofereix un camp obert a la tria dels espontanis i dels autodidactes. De vegades, la tria, la compra i la lectura d'un llibre copsat a l'atzar pot encarrilar tota una vida d'home pels camins de la rehabilitació intel·lectual. Catalunya, avui, encara ha de refiar-se molt de les cultures individuals, fetes a base de voluntat i d'energia quotidiana. I sovint, políticament i intel·lectualment, hom troba més eficàcia en aquest esforç d'un individu que no pas en la grisor intel·lectual dels nuclis col·lectius. Fem vots per a que la creació de les noves joventuts catalanes no sigui ja més un fet lliurat a l'atzar fortunal. Propugnem una política cultural, una tenaç actuació intel·lectual, que ens permeti parlar aviat de l'existència tangible d'unes joventuts ben preparades per produir-se amb eficàcia, dintre la nova generació Macià...

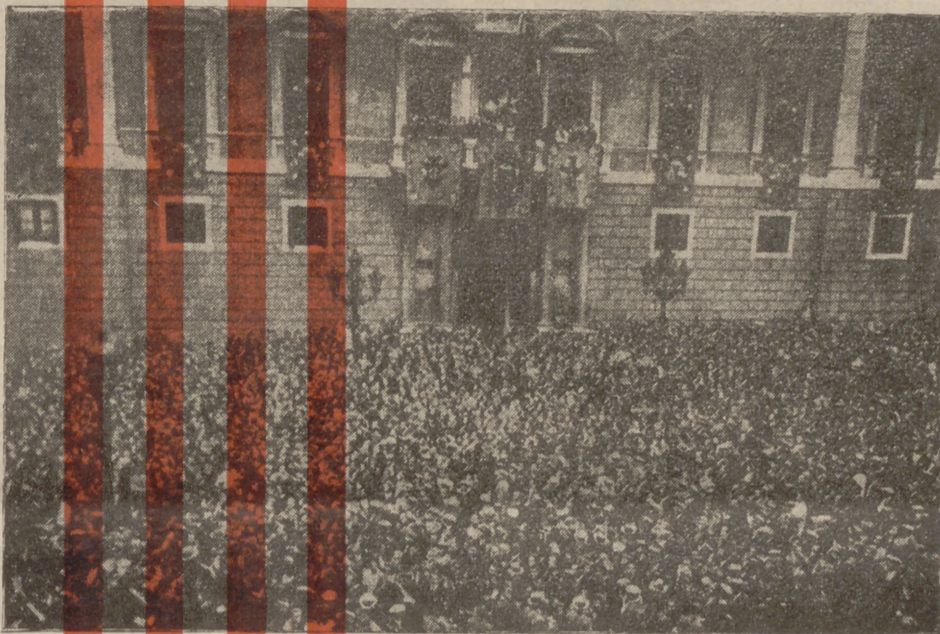
A. ESCLASANS

La intel·lectualitat comunista

Lamento molt tenir de contestar en crítica de censura, i més encara tractant-se de treballadors, l'article que un «Escamot» comunista escriu a *La Batalla*, sobre l'analfabetisme dels homes d'Esquerra Republicana de Catalunya d'aquesta localitat de Sarreal. M'adreço a vosaltres, comunistes, per a expressar-vos la meua disconformitat des de les columnes d'aquest digníssim setmanari LA CAMPANA DE GRACIA. L'escamotisme vostre comença per fer això que en diuen «la bogadera» per les taules de cafè, tot dient-se revolucionaris, i acaba fent quatre ratlles plenes de calúmnies i falsedats. Això prova que no actueu amb la cara alta, que és tal com deuen desenvolupar sempre llurs energies els bons revolucionaris. Com que aquesta no és la primera vegada que dieu que l'intel·lectualisme està en les vostres mans, jo us diré: Què deueu entendre per analfabetisme i per intel·lectualitat? Heus ací la confusió: enteneu per analfabetisme i per galanteria allò que és precisament el nostre comportament moral envers tots els sectors; i el controvertir amb homes de diferents tendències ideològiques, però expressant sempre les nostres ideologies, amb aquella moral característica dels homes de pures idees liberals. Això que enteneu per analfabetisme, és per vosaltres el simple fet de militar a l'Esquerra, ahir i avui, seguint sempre un camí rectilini, cosa que molts de vosaltres no podeu pas dir!

En canvi, cal fer constar que vosaltres enteneu per ésser intel·lectuals el fet de fer una crítica personal, però mai purament ideològica. A l'ensem, el vostre portaveu entén per intel·lectualitat el que representa ésser «Capdill», del «Bloc Obrer Camperol», això és el passar-se a l'església i descobrir la incògnita dels capellans. Pobre xic! A no ésser que el tenir esperit equivalgui a tenir aplom o bé a tenir això que vulgarment se'n diu «barra»! I també podríeu entendre per esperit fer llegir *La Batalla* a infants que no la poden entendre ni admetre, perquè aquests sí que no tenen ni l'esperit de desfer-se'n. Pot dir-se d'això una intel·lectualitat? No! El veritable intel·lectualisme individual és predicar cada home la doctrina que ell creu, no deixant mai de reconèixer el punt de partida de la realitat. El veritable intel·lectualista ha de fer sempre articles doctrinals i posar a la disposició del poble la seva mentalitat d'intel·lectual. Però mai es pot reconèixer com intel·lectualitat d'un partit, gent que fa el que feu vosaltres, que per emancipar-vos mútuament useu armes plenes de sectarisme. I això ho feu per desprestigiar uns homes que no són tan analfabets, ni tampoc tenen la consciència tan tèrbola, ideològicament, com alguns de vosaltres!

També presumiu en l'esmentat article d'ésser uns veritables defensors de la classe treballadora, i això no és cert.

La manifestació del 14 d'Abril

La Plaça de la República.

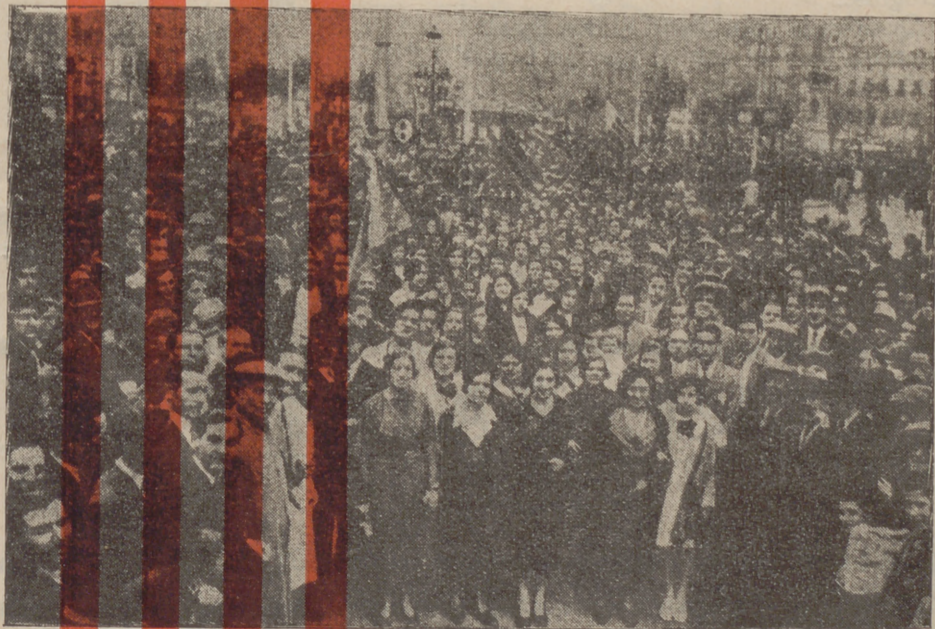
Vosaltres sou uns veritables enemics de l'obrerisme, car us esforceu en el treball estèril de separar l'obrer d'un règim de llibertat i democràcia, que ara comença, per obligar-lo més tard a un règim d'esclavitud. I dic d'esclavitud, perquè tant si se li proporcionen com si no els mitjans de satisfer les necessitats de la seva família, serà treball inútil que intenti fer cap reclamació, per ésserli monopolitzada inclús la seva consciència humana. Pot dir-se, d'això, ésser defensors de l'obrerisme, si se'ls marca un camí al final del qual trobaran una mà de ferro que farà l'obra al seu caprici, pagant-la en canvi l'obrer amb sang humana? Per més que feu, senyors, i pe molt que us entesteu amb el vostre assaig comunista, no sortireu amb la vostra! Una vegada les joventuts coneguin les vostres teories i actuacions, veuran que tot acaba amb l'ambició de comanament. Ai-

xò ho ha dit l'amic Figueras, membre del «Bloc Obrer Camperol»; això és, que els comunistes tenen una excessiva fam i set d'autoritat!

Però com que les joventuts tenen de la vida una visió prou clara, no trigaran a deixar-vos sols, i es passaran en massa a les files de la «Joventut d'Esquerra Republicana de Catalunya», on trobaran uns homes disposats tothora a lluitar per l'emancipació moral i material de la classe treballadora. Aleshores podreu tornar a Tarragona, igual que ara fa dos anys, el dia 14 d'abril de 1931, cridant: Visca la República! I avui, data de la commemoració de la proclamació del nou règim, us preguntem: és això la intel·lectualitat comunista? La meditació i la crítica a gust del poble...

ANTONI MIRÓ

(Secretari de la «Joventut d'Esquerra Republicana» de Sarreal)

La manifestació del 14 d'Abril

Les dones catalanes.

Alerta! Que la República...

El poble tot en bloc, va instaurar el nou règim i un cop el va tenir, les classes socials no s'entenen, els republicans tampoc i el Govern és obstruït en la seva migrada acció.

Per altra part som massa exigents quan tot d'una, sense portar les consciències dels creients al convenciment, pretenem arrencar-los per força uns prejudicis religiosos tan arrelats: ¿No n'hi havia prou amb la llibertat de consciència, les escoles laiques, la interdicció d'exterioritzar pels carrers, etc., etc.?

El mateix que en els problemes del treball: Primer l'interès de les autoritats en conciliar les diferències amb un sentit raonable i just. Però, abans que tot, preparar feina per a ocupar-se tothom; això és la clau de la pau i de l'ordre: Després vinguen les lleis.

Ara, els anarquistes tenen programes amb parts promeses de satisfacció; els comunistes també; els socialistes del candeler no poden donar lo promès... i ningú està content; tot és un debat de confusió, amenaça i desordre.

Per lo tant, el poble de la República de Treballadors espera el manà del seu govern, i el manà no pot ésser altre que feina per a tots i matar la misèria de les famílies necessitades.

Si continuem marxant pels viarans de les pistoles, dels atemptats personals i dels crims homicides, el carro republicà ens va pels pedregals i risquem de volcar-nos quan menys ho pensem.

Creieu-me, republicans de bona fe; homes d'idees avançades: Deixeu encara els fanàtics ben lliures en les seves tradicions, busqueu arguments per a refredar sa febre cega, mes no els hi provoqueu, que després de tot tenen el mateix dret nostre: Si no escandalitzem en treure'm partit profitós i ens farem simpàtics i tot.

Això, sí, autoritats: A cada poble hi convé salut, treball i pa: Sense això, el problema del benestar és un jeroglífic.

Quan cada casa tingui el que li cal; guerra a mort al gandul i al vici! que serà fàcil acabar-ho.

I el poble, el que treballa i produeix, teniu-vos tots encoratjats amb arguments naturals que són els que guien les lleis del pervindre: És la manera d'anar camí del triómf.

Als qui l'experiència de les lluites

socials ens ha bregat i fet conèixer les necessitats dels desheretats, als qui ens hem tocat d'aprop i encara més si hem viscut la vida del calvari, de la misèria i els contratemps, no ens fa mella ni reculem enfront de programes exaltats possibles, no utòpics; pràctica que ens val el saber endinsar el fons perillós, molts cops exagerats.

I tenint tot lo dit en compte, no hi ha més remei, si es vol contemporitzar el temps de l'esdevenidor amb les repúbliques, que anar convencent als esperits frisosos perquè tinguin calma, i mentre conformats esperen la solució somniada que pot ésser transformada en realitats, i resignats donguin temps al temps i a la bona voluntat per a realitzar el que semblaven impossibles en possibles positives.

Si les agrupacions obreres manquen d'aquesta paciència i calma i, en lloc de desbroçar la ruta, van i es perden per dresseres desconegudes, és segur que en lloc de reforçar els fonaments de la República li minen inconscientment el pedestal a risc de que s'enruni i ens caigui a sobre.

Ho sabem, doncs: Espanya, malgrat i haver-la votada i proclamada,

de cada deu parts, nou no sabien el que era en el fons una República. I és per això que el malestar dura i no podrà calmar-se mentre no estiguem empapats dels drets i deures que té el ciutadà. El que fa que no tindrem motiu per a queixar-nos fins que tots els ciutadans no ignorem ni els drets de l'home, ni els legats de la naturalesa, ni el que signifiquen les alegories de Déu i de la Verge.

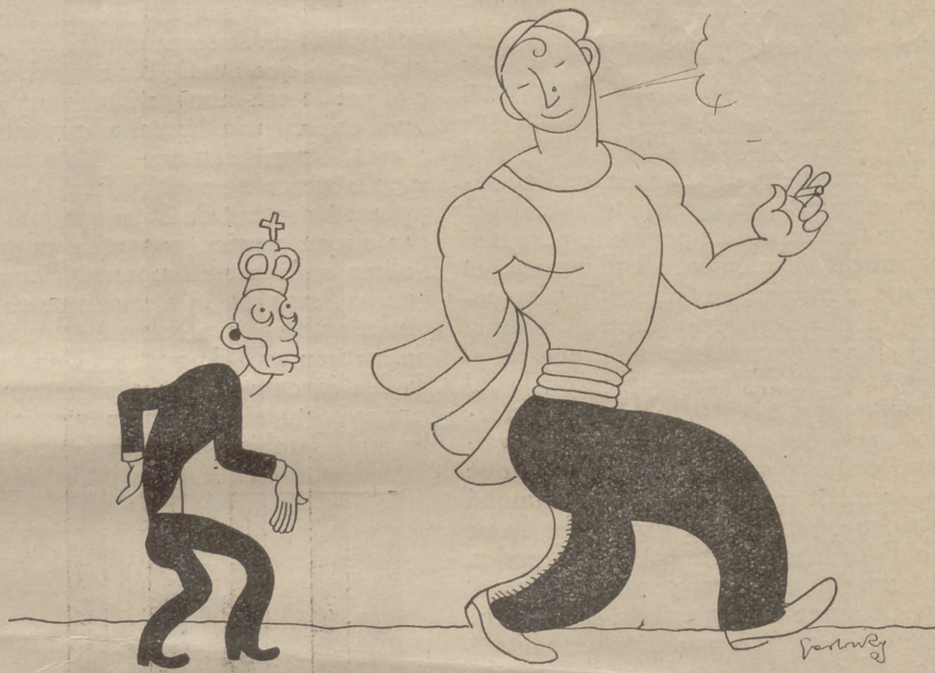
El que és trist que mentrestant tinguem aquesta ignorància, ens toca estar alerta per a salvar la República, que ve a ésser la redemptora dels pobles que la comprenen i la volen.

¡Alerta, poble! que la República és ben nostra i no volem que ningú ens la prengui. Al tanto, per si ens necessita. Sang i cor, deuen ésser per a ella.

L. TARDA

Perpinyà.

Subscriuiu-vos a
Ràdio Barcelona
Casp, 12 - BARCELONA

La Dreta.—No obstant, el catalanisme ha sortit de mi...

L'Esquerra.—Farsant! Si t'he vist no me'n recordo!...

PERE BADOSA
ORTOPÈDIC

CONSULTA: D'11 a 1 i de 6 a 8
excepte dies festius)

Carrer de Santa Anna, núm. 23, pral. - Telèfon núm. 14581 - BARCELONA

Els pobres propietaris

La soferta classe dels propietaris de solars, edificats o per edificar, que tan útils serveis presta a la societat, és objecte, per part dels polítics que amb la República escalaren les esferes governatives, d'una persecució aferrissada i obertament injusta.

No n'hi havia prou amb el projecte de llei d'inquilinat d'Albornoz, que sumirà en la misèria els infeliços propietaris, i ha estat ara l'Ajuntament de Barcelona que, en elaborar el pressupost per a l'any 1933, ha decretat un recàrrec sobre els solars.

Es inútil, però, que amb pretexte de liquidar deutes i dèficits i impulsar el floreixement de la ciutat, hom invoqui el patriotisme d'aquells benemèrits ciutadans. Ells ja han palesat a bastament, que ningú no els guanya a patriotes. I no diem això perquè quasi tots pertanyessin a la Unió Patriòtica, durant la Dictadura, no; sinó perquè, des de molt abans, en els temps venturosos en què Catalunya era gelosament administrada pels homes capacitats i de seny, de la que fou Lliga Regionalista, ensems que l'estat espanyol era governat impecablement pels partits liberals i conservadors, alternativament; aleshores, que els propietaris podien viure tranquils, sense temer possibles expropiacions o nous gravàmens ¿qui era més patriota que ells? ¿Qui pot dubtar que sempre han desitjat com el qui més el progrés del país, si això comporta precisament un augment de valor de les propietats?

¡ Si! Són patriotes ben fermes, però d'una pàtria que els garanteixi incondicionalment el sacratíssim dret de la propietat privada i que posi a llur servei, tots els ressorts de l'Estat: exèrcit, policia, magistratura, etc.; però no d'una pàtria que exigeixi, a canvi d'aquella salvaguarda, compensacions en profit de la col·lectivitat. Si se'ls toca la bossa, protestaran irats contra els governants i els tractaran de lladres, perquè els pobres propietaris són molt soferts, però hi ha sacrificis que són excessius.

Pel que es veu, l'Esquerra Republicana de Catalunya, té el propòsit d'acumular les càrregues damunt la gent opulent i ociosa i gravar els articles de luxe, en lloc de fer-ho per igual entre capitalistes i obrers i gravant també els articles de primera necessitat. I això és una desigualtat sublevant. Sembla mentida que, polítics que tot sovint s'emplen la boca amb la paraula igualtat, estableixin uns privilegis tan odiosos. Als obrers els expremen el suc tota mena de propietaris: els de les fàbriques o els de les finques rústegues, els de les vivendes, els comerciants... però, a més, han de contribuir també a les despeses socials i amb la mateixa proporció que llurs explotadors.

L'atropellament de què es vol fer

víctimes els propietaris, és tan monstruós, que aquests no han tingut més remei que posar el crit al cel. Entre els actes de protesta que ja han celebrat, destaca per la seva transcendència el que tingué lloc dies enrera al Teatre Barcelona. Es digueren veritats com temples i es digueren amb frases lapidàries, algunes de les quals val la pena d'esmentar i comentar.

El senyor Culilla manifestà que «venien a defensar el fruit del treball»; i això és innegable; solament es va descuidar de dir si aquest treball era el propi o el del proïsme.

El senyor Parellada digué que «si llurs esforços per contrarrestar els abusos dels governants fallien, caldria pensar en emigrar». Molt ben dites aquestes paraules; malauradament, hi ha el petit inconvenient de què si marxen d'aquí, allí on vagin hauran de pagar més encara.

El senyor Sanvicens es referí «a la tragèdia dolorosa de la petita propietat», dient «que hi ha propietaris humils que hi perden diners, en lloc de tenir una lícita remuneració a llurs estalvis». Com es pot veure, per aquest camí els propietaris no tardaran gaire a anar a captar pels carrers i els que som proletaris els haurem de socòrrer.

El senyor Usera ens assabentà de què «a Rússia, la llei de propietat és

més benigna que a Espanya, arribant àdhuc a la protecció dels lloguers». Segurament que els lloguers deuen ésser protegits i la llei de propietat benigna, puix ens havien dit que allí el propietari és el propi Estat.

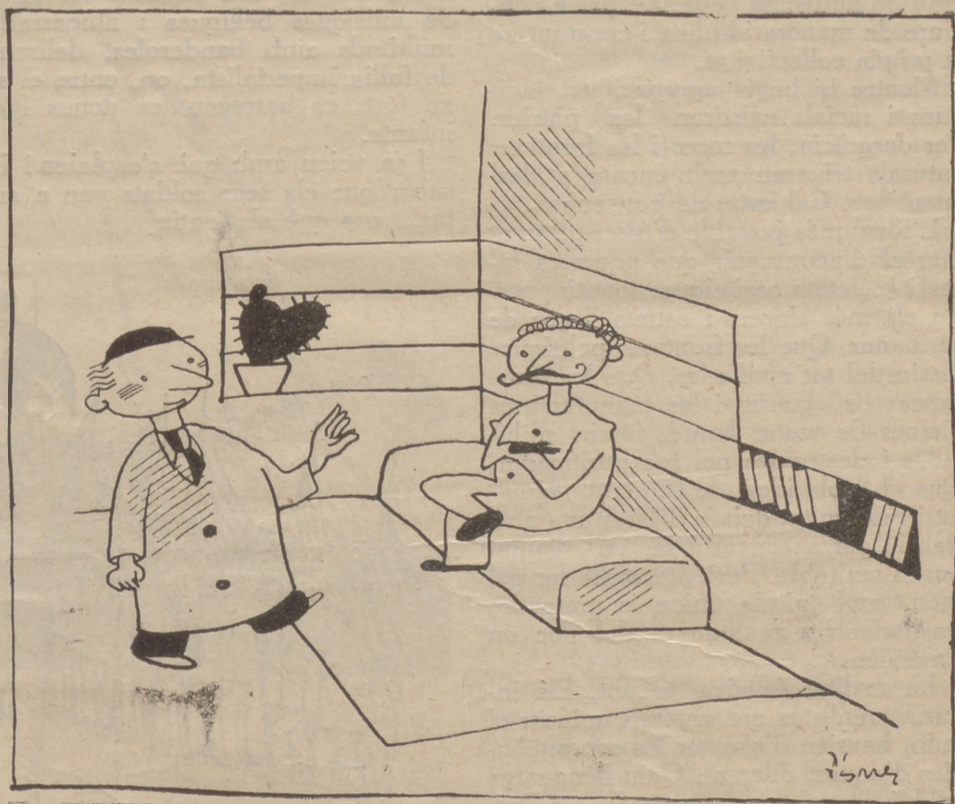
El senyor Fargas comparà la llei d'Albornoz a la que féu el comunista Bela Kun a Hungria i digué, que aquesta hagué d'ésser abolida perquè destruïa la propietat. Acabà censurant el marxisme.

Es llàstima que el senyor Fargas no s'hagués posat prèviament d'acord amb el senyor Usera, puix que després d'haver escoltat ambdós, no sabem si és millor per a la propietat el règim soviètic o el democràtic que hi ha a Espanya.

Finalment el docte i eloqüent senyor Pic i Pon, model de treballadors aprofitats, proferí aquest paràgraf magnífic: «O fora impostos o ens rebel·lem i ens neguem a pagar». Té molta raó el senyor Pic; ell sap que els culpables de tots els mals que afligeixen Espanya són els governants actuals i que si pugés al govern Lerroux, l'esperança de tots els espanyols, els propietaris no haurien de patir més pel motiu dels impostos.

En resum: Tant els homes de l'Esquerra com els del Govern espanyol, faran molt santament si, escoltant la raó, resolen en justícia, rellevant de tota mena d'exaccions els propietaris.

EUGENI PONS.

Dos anys

—Cada dia vaig sentint-me més republicà...

—Això demostra que va sortint-vos el queixal del seny!

Universalisme

En els corrents del socialisme més o menys roig i més o menys autèntic, ha pres certa preponderància el tòpic «universalisme» com a negació de les pàtries, tòpic emprat amb la convicció de patentitzar a ultrança la doctrina socialista.

Marx, en cridar els treballadors del món perquè s'unissin, no podia pas estar inspirat en la idea de l'anul·lació de les pàtries. Puix que les pàtries són comunitats constituïdes per races dotades d'una psicologia, d'una idiosincràsia i d'una parla autòctones que les fan del tot inconfusibles unes d'altres.

El món és així. Com certs líquids no poden ésser diluïts entre si tampoc certes races no podran mai ésser barrejades.

El somni quimèric de la doctrina universalista que aspira a formar del món una sola pàtria, és lloable com a ideal. I en això es demostra que els més universalistes també són bons patriotes. Però aquesta pàtria única, malauradament, no passa d'ésser un bell ideal imaginari. Com ho és l'hiperbòlic ideal del cristianisme.

Mes, tot el que inclouen de bell ambdues doctrines, és anorreat i embrutit per llurs propis ortodoxos, els quals, per les accions i procediments emprats col·loquen en un pla completament paradoxal l'alt i noble ideal dogmàtic que prediquen. I és degut a allò mateix que digué Maspons i Anglès: que per a portar a la pràctica certes utopies avui per avui, l'home encara és massa home. Més clar: l'esperit de l'home encara no ha assolit el grau de perfecció necessari per a conèixer de manera idíl·lica i constant en la pròpia collectivitat.

Mentre hi hagi agrupacions ètniques i racials existiran les pàtries. Per desgràcia, les races i les fronteres naturals trigaran molt encara a desaparèixer. Cal estar-ne convençut.

L'ideal més possible d'ésser plasmat fóra el d'aconseguir que aquestes races i societats orgàniques mantinguessin els més sincers i estrets llaços de germanor. Que les fronteres polítiques fossin del tot anul·lades. Que les drassanes de guerra i les manufactures d'eines de matar homes fossin anihilades i destruïdes pel foc purificador. Que el triple ideal de Llibertat, Igualtat i Fraternitat deixés d'ésser una abstracció per a convertir-se en realitat pura i veritable. Però pretendre fer del món una pàtria única és pretendre traslladar les muntanyes del lloc on s'asseuen.

La realitat és viva, tallant. Els internacionalistes que aspiren unificar el món, haurien d'abastar les conseqüències d'aquest dilema: Quin llenguatge caldrà emprar per a entendre's? Quina psicologia caldrà adoptar per a marxar a l'uníson? No serien aquests primordials factors—factorès bàsics—l'origen d'una nova divisió encara més esmenussada? Puix la llengua és l'ànima

d'un poble. I la psicologia com el subconscient, són quelcom innat, perenne, intransformable. Per tant, mentre existeixin races, mentre hi hagi gentes o grups ètnics naturals, existiran les nacions, i els indígenes llurs les erigiran en pàtries.

El mosaic universal és tan heterogeni, que cap dels seus dibuixos és repetit.

A més, l'universalisme és emprat avui encara amb fins pejoratius contraris al nobilíssim ideal que l'inspira. Per això fa pena veure com hi ha qui emparant-se en l'adjectiu d'universalista es nega a reconèixer el català com a llengua viva, però imposa de passada la seva pròpia parla: el castellà.

JOAN BERTRAN.

Abaix la guerra!

Conferència del desarmament; protestes contra la guerra; actitud digna dels estudiants anglesos; manifestacions d'ex-combatents; paròdies, tot és paròdia, res més que paròdia.

La solució per a abolir les guerres només radica en un punt, sols està a l'abast d'un estament: la dona.

Mentre la mare cregui que acomiadant amb plors el fill que dugué a les entranyes hagi complert amb el seu deure, o l'esposa deixi partir l'home que ajuntà l'existència a la seva perquè ningú els separés, el deixi partir diem, confiadament, amb un esplai patriòtic, lliurant-lo a unes mans assassines que volen vessar llur preciosa sang —la sang del poble— només que per a enriqueix-se i expandir llur poderiu (llegeixi's despotisme) per terres que no els pertanyen, les guerres no s'acabaran.

No; la guerra mai no podrà abolir-se si com al Japó, uns soldats que van a envair una altra terra, a matar uns altres homes, són acomiadats al so de músiques bèl·liques i abigarrades multituds amb banderoles, delirants de follia imperialista, on, entre el sexe fort, es barregen les dones i els infants.

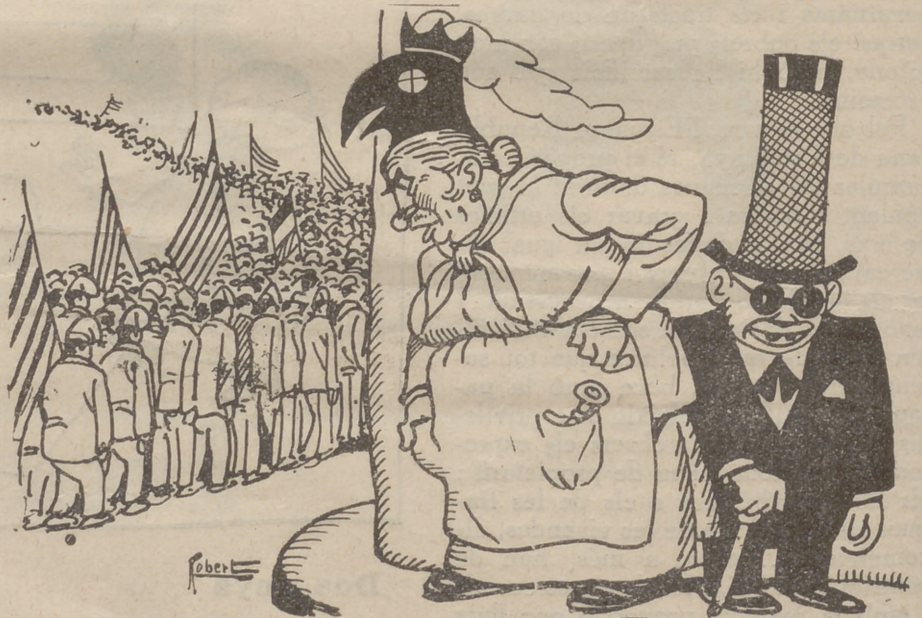
I ja veieu amb què s'esplaien! En saber que els seus soldats van a matar... o a què els matin.

No, no; no valen Societats de Nacions ni conferències. Són la mare, la germana, l'esposa, la filla, les que s'han d'oposar d'una faisó enèrgica a la guerra, aquest mot indigne que ha d'ésser esborrat de tots els diccionaris del món, i no deixar-se arrabassar dels braços els éssers més estimats. ¡Quantes de mares no ploren encara de lluites passades i que el transcurs dels anys no poden fer oblidar!

Guerra, guerra! ¿Però és possible que hi hagi encara algú que en parli? Que no està avorrit per tota la humanitat aquest mot «bèl·lic»? Decididament: no.

Encara no tothora el té avorrit. Ah! Aleshores fixem-nos bé amb qui l'empra. Amb els qui volen guerra. La guerra química, com l'anomenen. La guerra química que amb llurs matèries corrosives fa morir l'home amb el més horrible dels martiris, cremant-li despietadament les entranyes mentre maleeix l'Home i la seva obra, la Pàtria, el món...

Doncs bé; aquest perill d'una nova guerra avança per Europa amb passes de gegant. Són Itàlia i Alemanya. Són l'home de la cara ferrenya i el del bigoti ridícul que s'han junyit fortament al tronc que tira el carro de la Mort.

Els rabassaires

La Lliga:—Veritablement, això ja no és la Dreta!

Heu-vos ací el perill. Heu-vos ací la causa: el feixisme. El feixisme que ja impera —i de quina manera!— a dues potències europees.

I a Espanya també comença. Però no ens fa por. No hem de temer res. Són quatre invertits que enyoren quelcom.

Es el feixisme que s'escampa per Europa, el perill a una desfeta. El feixisme que només té per mot d'ordre aquestes tràgiques paraules: Guerra, despotisme, aniquilació de qui no pensi com nosaltres.

I rera aquestes paraules la mort i la desesperació, l'opressió i la degradació de la collectivitat.

En els llavis del poble, doncs, sols unes paraules caben: ¡Abaix la guerra! Mori el feixisme! Front únic contra els malvats!

Només així aconseguirem que aquest perill vagi a raure a les regions entenebriades d'on mai no havia d'haver sorgit.

Si volen una guerra te'm confiança que el poble s'hi oposarà rodament; i en primer terme les dones que no deixaran se'ls prengui el fill, ja que a la mare pertany i a ningú més.

FERRAN CUBELLS.

Hitler

Els ignorants, els ineptes, els cretins, ja poden estar satisfets. A la fi han trobat una plasmació material dels seus somnis. Les nullitats ja poden dir-se representades en algun lloc del terror. El gran, l'incommensurable Hitler, és al poder.

Ha hagut d'ésser precisament a Alemanya, el país del mínim analfabetisme, el país de la ciència i de la cultura, on ha estat possible que prenguéssu peú la vergonya que el món ha d'aguantar, en veure com s'ensenyoriren del poder les tribus de bàrbars que segueixen el Xarlot de la política.

Davant el triomf d'Hitler, en qui es reuneixen totes les condicions que els corbs del capitalisme i l'església necessiten per a trobar-se satisfets i amb un mínim de seguretat, cal reflexionar un xic. Hitler, el pintor de portes i parets, el demagog inintel·ligent, el del bigotet petit i cervell més reduït encara, l'aventurer vulgar a qui ni a casa seva feien cas, ha pogut recollir al seu entorn tota l'escòria, tota la baixesa que hi havia escampada per Alemanya i que cercava adalerada qui reunís en ell tot sol totes les ànsies de venjança i de poder que a ells els animaven, perquè és a Alemanya on hi ha la pitjor mena d'analfabets que hom pugui trobar, aquells que saben llegir, però que només ho fan en les planes embrutidores, escrites pels assalariats del clericalisme i la militarada; perquè a Alemanya la cultura no és escrita amb

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

EDITORIAL LLIBERTAT, S. A.

“LA HUMANITAT”

(DIARI)

“LA CAMPANA DE GRACIA”

(SETMANARI)

c, sinó amb K —amb majúscula—, aquesta cultura que els corifeus de l'Imperi anaren servint standarditzada a les masses alemanyes i que ara ha donat els seus fruits, aquella cultura que provoca llur admiració envers les milícies, les marxes i xarangues militars, envers els oropells i farsanteries dels «ministres de Déu», que han infiltrat en el seu intel·lecte l'odi de races, la fòbia contra els

jueus, envers els patriotes i els falsos nacionalistes que amb aquest nom encobreixen les més baixes concupiscències i ambicions; és la que ha fet reunir sota el mot d'ordre d'un home que els prometia resuscitar les passades faramalles patriotes, que venia embolcallat sota un cúmul de banderes i anava abillat amb un bell uniforme i que organitzava un exèrcit amb generals i tot, a tots els que havien estat tocats pel virus escampat pels dretistes. Ells seguien el gran nacionalista, el gran alemany, i fou tan enorme la seva ximpleria que ni tan sols s'adonaren que el nou redemptor d'Alemanya, ¡ni n'era d'alemany! I mentrestant, què feien els obrers? Ah! els obrers discutien entre ells per tal de veure qui era més revolucionari, es repartien mútuament patents d'aptitud, s'acusaven els uns als altres de traïdors i amenaçaven amb esclafar, amb matar d'arrel, quan a ells els plagués, la serpenteriana.

Quan despertaren a la realitat, veieren que aprofitant-se de llurs lluites intestines, allò que volien esclafar els tenia endogallats i que els moribunds eren ells.

Si almenys el succeït a Alemanya servís d'al·liconador exemple a casa nostra, donaríem per ben empleat el nostre advertiment.

En cas contrari, si els obrers no s'uneixen, si no actuen políticament i cívicament, els idiotes amb bigoti o sense que cada país guarda en el seu si, a força d'estaca els faran comprendre l'error que amb el seu abstencionisme cometien.

El no unir-se, el no deixar de banda diferències de procediment, ja sabem què dona: un Mussolini, un Hitler, un Albinyana...? Qui sap!

A Benimafull l'alcalde del poble ha mort a causa d'un llamp en voler, malgrat la prohibició del campaner, tocar les campanes. Dos veïns que l'acompanyaven, són greument ferits

(Telegrama dels diaris)

El pare Etern:—Arriallà, gamarusos!
Ja en tinc prou de tanta gatzara!

JAUME ORELLANA TORRES

Dijous sant

La gent que pren aquest xocolata és enemiga de la República.

Visions ràpides

SUMA I SEGUEIX...

Com a continuació de la relació que vàrem començar a publicar, i que prometiem als nostres lectors continuar-la avui, tornem a donar a conèixer alguns pobles de Catalunya en els corresponents Municipis dels quals encara hi ha regidors que tenen el desvergonyiment de dir-se monàrquics. Per avui, solament en citarem uns quants, car tenim la intenció de fer-ho cada setmana, i creieu que n'hi ha per temps. Comencem doncs: A Benifallet, Josep Ll. Vallespí; a Mas de Barberans, Joan Josep Lleixà; a Rasquera, Caietà Pellisa, Josep Piñol i Pere Borràs; a Tivenys, Joan Piñol, Antoni Piñol i Joan Alcoverro; a Tortosa, Tomàs Homedes, Vicenç Fabregat, Esteve Albacan, Francesc Estupiña, Joan Carles, Ramon Anguera, Joan Mangané i Joaquim Homedes. Ja veuen els nostres llegidors que n'hi han de tot arreu, fins de Tortosa mateix. Avui-repeteix, doncs, cal que en prenguem nota i sapiguem a tot hora a què atendre'ns. No cal ni repetir que en la propera edició seguirà nova llista...

UNA BONA JORNADA

El diumenge avant passat, a Catalunya i a Espanya va ésser una data de parlaments d'alta política i de confirmacions catalanes i republicanes. A Barcelona, i amb motiu de l'homenatge al Conseller de Sanitat i Assistència Social del Govern de la Generalitat de Catalunya, senyor Josep Dencàs, parlaren les mes autoritzades personalitats de la política catalana. Macià, l'Honorable President Macià, digué: «...Violència? Vosaltres, les dretes, n'heu emprat quan heu governat. Vosaltres fèieu executar les vostres conveniències—no els nostres ideals—per

la violència. Voleu una classe dominant, però jo us asseguro que Catalunya es decantarà cap al costat de la justícia».

També a Bilbao amb motiu del viatge del Cap del Govern, Azaña, Prieto i Domingo, han tingut ocasió de sentir els seus parlaments. Paraules de l'Azaña són aquestes: «...la coalició de l'oposició republicana, formada per a estorbar l'obra legislativa del Govern, no pot produir en cap cas el quebrament del Govern...»

Total: una bona jornada per la Catalunya autònoma i per l'Espanya republicana. El senyor Lerroux pot continuar l'oposició...

ELS SAVIASSOS

L'Associació de Llicenciats en Administració, va publicar no fa pas gaires dies, una nota a la premsa diària, protestant amb una forma indecorosa i intolerable, de l'adaptació del personal temporer de la Generalitat. Creiem sincerament que amb les bravates i pocs modos que empra aquesta associació, es mereix que per qui correspongui se'ls cridi l'atenció. Ademés el personal temporer de la Generalitat, quasi tots, fa temps que porten llarg temps a la Casa el que equival a dir que ja ha adquirit la pràctica necessària per a desempenyar d'una manera normal i satisfactòria la feina que té encomanada i és per això que no crec que cap senyor «licenciado» hagi de venir a la Generalitat a ensenyar-li els seus deures.

POLITICA LLIGUERA

El senyor Duran i Ventosa ha donat una conferència a Madrid. Segons els diaris coincideixen tots (menys *La Veu de Catalunya*, clar) en el poc cas que li feren els pocs assistents a l'acte. Ai, senyor Duran i Ventosa que el veiem malament! A Madrid la «villa i Corte» i ja no li fan cas? Pel bé que li volem no s'atreveixi pas a donar-ne cap a Barcelona.

MANIFESTACIONS

El senyor Maura, col·laborador de Lerroux, en l'oposició, ha fet mani-

Anticatalanisme

Què fan a Madrid, que no acaben de sanejar el Congrés?

festacions. Un periodista li ha preguntat quina solució veia a la situació actual, i ha contestat Maura: «Les minories aspiren al plantejament del problema polític, i la seva resolució és donar satisfacció completa a l'anhel popular demostrant que la República no pot estar lícitament vinculada a un Govern». Molt bé. Preguem al senyor Maura que recordi el 14 d'Abril i veurà com tot el poble en pes no vol pas cap rectificació de la política actual, molt al contrari, alentirà als nostres homes perquè portin a cap i fins allà on convingui l'obra netament republicana i d'esquerra, (no oblidi senyor Maura) que s'han proposat fer.

ARTUR MENENDEZ

Després de commemorar l'aniversari de la proclamació de la República, ens plau enviar a Artur Menéndez, la nostra sincera felicitació. No oblidem, tots els catalans, que «encara» està empresonat...

J. JOVÉ-CLOP

“LA CAMPANA DE GRACIA”, com a resposta a les preguntes que cada dia reb per escrit, fa aïnent una vegada més que és un setmanari catalanista d'esquerra, i que, per tant, les seves pàgines estan obertes a tots els escriptors liberals que desitgin una tribuna on fer públiques les seves idees. Sota el signe de Catalunya i de la República, tothom qui vulgui enviar articles al nostre periòdic serà cordialment acceptat. Tot escrit intel·ligent serà benvingut i inserit amb molt gust a les nostres pàgines acollidores.

VISITIN ELS APARADORS

CASA BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18

Gran Basar de Sastreria i Camiseria
Sistema Nord-Americà

CIUTADANS:

Si voleu vestir ben elegants i amb pocs diners aneu a can BASTIDA Som els creadors i continuadors del Basar de modern estil adaptant totes les creacions de l'art del vestir i sempre amb preus incompatibles per qui usi normes de bona fe comercial. Cert es que la CASA BASTIDA amb competències i sense sempre va endavant i ara més que mai després d'un balanç amb gran superavit LIQUIDEM totes les existències a qualsevol preu per així fer el renovament i donar treball durant la calma als nostres obrers.

100.000 Trajos des de 25 pessetes
100.000 Pantalons des de 5 "

Gran Stock de Plomes, Gabardines, Trinxeres, Checos impermeables i tota mena de prenes modernes de gran estil des de 10 pessetes.

100.000 Mitjons gran fantasia des de	0'75 ptes.
100.000 Corbates seda des de	0'95 "
100.000 Camises tots els estils des de	3'95 "
100.000 Calçotets des de	1'95 "
100.000 Païames des de	4'95 "

Tenim muntada una secció ràpida per la Sastreria i Camiseria que ens permet lliurar els encàrrecs a les quatre hores amb assortit de gèneres de tots els preus.

Casa de Caritat de Barcelona

SERVEI PUBLIC DE POMPES FUNEBRES

Direcció i Oficines: EDIFICI DE LA CASA DE LA CARITAT, Carrer de Torres Amat, núm. 8; Telèfons 16524, 16525 i 16526.

Subcentrals: Carrer del Clot, núm. 71; Telèfon 50641. Carrer Creu Coberta, núm. 91; Telèfon 73361

Sucursals: Carrer de Sant Andreu, número 221; Telèfon 51051. Plaça del Centre (Sans), núm. 4; Telèfon 33471. Passeig del Triomf, núm. 17; Telèfon núm. 52012. Carrer de Sarrià, núm. 72; Telèfon 73632.

Badalona: Carrer Reial, núm. 110; Telèfon 87 B. Carrer de Fermí Galan (S. Adrià), 26; Telèfon 248.

Hospitalet: Central: Laureà Miró, núm. 60; Telèfon 23 H. Sucursals: Pi i Margall, número 90; Tel. 31226. Progrés (Coll Blanc), núm. 58; Telèfon 31227.

Santa Coloma de Gramenet: Carrer d'Anselm Clavé, número 13.

LA CAMPANA DE GRACIA

A vista de "pàcaru"

—Entre jo i el "Papitu", hi ha menys diferència del que sembla...